

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/180/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217217198
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1217217198.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., IČO: 47 967 692, Bratislava, Vajnorská č. 100/A, proti žalovanému: Q. W. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom O., Q. č. XXX/XX, o zaplatenie sumy 1.896,72 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 9. januára 2019, č.k. 52 Csp 113/2017-144, v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. júna 2019, č.k. 52 Csp 113/2017-167, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 9. januára 2019, č.k. 52 Csp 113/2017-144, v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. júna 2019, č.k. 52 Csp 113/2017-167, vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 9.1.2019, č.k. 52 Csp 113/2017-144, v spojení s opravným uznesením zo dňa 12.6.2019, č.k. 52 Csp 113/2017-167 (opravené záhlavie rozsudku v časti uvedenia sumy, ktorej zaplatenia sa žalobca domáhal), I. konanie v časti o zaplatenie sumy 123,62 € zastavil; II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.752,99 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.896,72 € od 25.8.2017 do zaplatenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 35,18 %. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 30.8.2017, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.896,72 €, úrokov vo výške 2.151,05 €, úrokov z nesplatennej istiny 1.896,72 € vo výške 24,5 % ročne od 25.8.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.896,72 € od 25.8.2017 do zaplatenia, poplatkov vo výške 25,44 € a náhrady trov konania z titulu porušenia zmluvných povinností vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca (Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890, Bratislava, Dvořákovo nábrežie č. 4) dňa 3.7.2012 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver. On nadobudol pohľadávku voči žalovanému titulom zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.6.2017, uzavretú medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. ako postupcom a ním ako postupníkom. Žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2.000,- €, ktorý sa zaviazal vrátiť v splátkach vo výške podľa zmluvy o úvere, výška každej splátky, vrátane skladby a splatnosti jednotlivých splátok je zrejmá z predpisu splátok. V prípade, ak je súčasťou zmluvy o úvere aj dohoda strán o poistení schopnosti splácať úver, v mesačnej splátke je zahrnuté aj dohodnuté poistenie podľa sadzobníka; ak je poistenie dobrovoľné, nezapočítava sa do nákladov úveru. Do nákladov sa nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie úveru. Žalovaný svoj záväzok splnil čiastočne. V zmysle Obchodných podmienok pre úver, ak je klient v omeškaní s platením čo i len jednej splátky, veriteľovi vzniká nárok požadovať

predčasné splatenie úveru vrátane príslušenstva. Jeho právny predchodca uplatnil postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a žalovanému bolo zaslané upozornenie pred zosplatením úveru s tým, že je v omeškaní viac ako tri mesiace po lehote splatnosti a bol zároveň vyzvaný na doplatenie dlžnej sumy. Žalovaný nevykonal úhradu do 15 dní od doručenia upozornenia, a preto jeho právny predchodca pristúpil k zosplateniu úveru listom označeným ako výzva na úhradu dlžnej sumy. Žalovaný ani napriek výzve sumu nezaplatil. V súlade s Obchodnými podmienkami vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť aj úrok vo výške 24,50 % ročne. Ak sa úver stane predčasne splatným, veriteľ je ďalej oprávnený úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v zmluve. V zmysle Obchodných podmienok vznikla žalovanému ďalej povinnosť zaplatiť aj poplatky v zmysle sadzobníka vo výške 25,44 €. Žalovaný svoj dlh ku dňu podania žaloby neuhradil. Podaním doručeným súdu dňa 2.11.2018 žalobca upravil svoj žalobný petit v rozsahu vyčíslených úrokov tak, že žiadal úroky vo výške 2.027,43 € oproti pôvodným úrokom vo výške 2.151,05 €, pričom zo strany žalobcu došlo k čiastočnému späťvzatiu v rozsahu sumy 123,62 €.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavili strany sporu, žalobca svoju neúčast' ospravedlnil a žiadal pojednávať v jeho neprítomnosti, žalovaný svoju neúčast' neospravedlnil; vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Žalobca uzavrel so žalovaným dňa 4.7.2012 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- € so splátkami vo výške 70,29 € po dobu 48 mesiacov, s celkovou výškou nákladov 1.136,66 €, hodnotou RPMN vo výške 27,44 %, priemernou hodnotou RPMN vo výške 21,68 %, ročnou úrokovou sadzbou vo výške 24,50 % a konečným dátumom splatnosti dňa 8.7.2017. Z Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička vyplýva, že podľa čl. 6 bod 9.2 ak je klient v omeškaní s platením čo i len jednej splátky v plnej, resp. čiastočnej výške, alebo poskytol Banke nepravdivé údaje alebo bol na majetok Klienta vyhlásený konkurz alebo exekúcia alebo Klient zomrel, je Banka oprávnená požadovať predčasné splatenie celej istiny úveru vrátane príslušenstva. Podľa bodu 3.4. Všeobecných obchodných podmienok platných od 23.6.2012 sa písomnosti považujú za doručené v tuzemsku tretí deň po ich odoslaní. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 7.6.2017 je zrejмый rozpis jednotlivých splátok, ktoré boli uhradené a ktoré neboli uhradené; dlh žalovaného predstavuje sumu 1.896,72 €. Upozornením - výzvou na úhradu dlžnej časti úveru právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného, že ku dňu 30.7.2014 je v omeškaní tri mesiace po lehote splatnosti a dlh je vo výške 926,63 € a zároveň ho upozornil na možnosť zosplatenia. Z doručienky vyplýva, že zásielka, ktorú zaslal žalobca žalovanému sa dňa 11.9.2014 vrátila s označením „adresát je neznámy“ a podacieho hárka č. A že žalobca dňa 31.7.2014 zaslal žalovanému zásielku, upozornenie. Podľa výzvy na úhradu dlžnej sumy sa úver stal dňom 18.8.2014 predčasne splatným v celom rozsahu, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 2.377,28 €. Zo sadzobníka poplatkov účinných odo dňa 16.4.2012 vyplýva výška poplatkov, ktoré bol právny predchodca žalobcu oprávnený požadovať od žalovaného. Zmluvou o postúpení pohľadávky č. H./XXXX, Poštová banka, a.s., postúpila pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní na žalobcu.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, ods. 2, § 565, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d/, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 180 C.s.p. a dôvodil čiastočnou dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že konanie zastavil v časti o zaplatenie istiny vo výške 123,62 € s príslušenstvom vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby zo strany žalobcu, pričom súhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím nezisťoval, nakoľko by bol neúčinný. Z vykonaného dokazovania mal za dostatočne preukázané, že pohľadávka žalobcu a dlh žalovaného vznikli z ich záväzkového vzťahu - zmluvy o úvere zo dňa 3.7.2012, č. XXXXXXXXXXXX, ako zmluvy spotrebiteľskej v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Právny predchodca žalobcu si svoje zmluvné povinnosti splnil a poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- €, žalovaný sa dostal so splácaním do omeškania o viac ako tri mesiace, z dôvodu ktorého bol výzvou zo dňa 30.7.2014 vyzvaný na úhradu omeškanej splátky vo výške 926,63 € a zároveň bol právnym predchodcom žalobcu upozornený na možnosť uplatnenia § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. zosplatenia úveru. Zásielka sa vrátila žalobcovi s označením „neprevzatá v odbernej lehote“ dňa 11.9.2014. Vzhľadom k tomu, že žalovaný dlžnú sumu neuhradil ani napriek výzve, právny predchodca žalobcu úver zosplatenil a vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy. Žalovaný má povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.896,72 € a aj v zmysle zmluvných dojednaní nárok na zaplatenie úrokov do zosplatenia úveru vo výške 856,27 €. K zmluvným úrokom, ktoré si žalobca

vyčíslil po zosplatnení úveru vo výške 1.294,78 € a nevyčísleného úroku vo výške 24,50 % ročne zo sumy 1.896,72 € od 25.8.2017 do zaplataenia uviedol, že v tejto časti žalobu (po čiastočnom späťvzati vyčíslených úrokov žalobcom v sume 123,62 €) v zostávajúcej sume 1.171,16 € zamietol. Poukázal na to, že zosplatnenie úveru znamená zmenu podmienok, keď žalobca žiada bezodkladné vrátenie v stanovenej lehote s tým, že dlžníkovi zanikne zmluvné dojednanie o možnosti splácať dlh v mesačných splátkach. Ak by mal dlžník naďalej platiť úroky, tým by bola negovaná zmena záväzku, keď by veriteľ mohol naďalej požadovať úroky, ale spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, čím by sa založila hrubá nadvláda dodávateľa voči spotrebiteľovi. V danom prípade úroky popri úrokoch z omeškania spôsobujú narastanie dlhu, vytvárajú nedôvodnú duplicitu a neprimeranú a zákonom nepodloženú finančnú záťaž na žalovaných, teda v neprospech žalovaných v takýchto peňažných sporoch. Obchodný zákonník (pravdepodobne Občiansky zákonník, poznámka odvolacieho súdu) v ustanovení § 53 ods. 3 a § 56 neobmedzuje veriteľa v tom, aby nepožadoval platenie úrokov po zročnosti, ale súdy majú možnosť zakázať takýto úrok ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je možné vychádzať aj zo stanovísk Krajského súdu v Prešove, napríklad rozhodnutia sp.zn. 12 Co 69/2017, v ktorom nepriznal úroky po zosplatnení, ktoré boli dohodnuté prostredníctvom formulárovej zmluvy a na základe generálnej klauzuly neprijateľných zmluvných podmienok, stanovené podľa Občianskeho zákonníka § 53. Ak by aj veriteľ využil svoje zákonné právo predčasne ukončiť zmluvný vzťah a využitie zákonného práva by nemal zrušiť jeho právne postavenie, tak je nesporné, že využitím svojho práva predčasne požadovať o splatenie úveru, veriteľ mení zmluvné podmienky a zmena týchto zmluvných podmienok by nemala byť na úkor spotrebiteľa ako dlžníka. Rovnako nepriznal žalobcovi nárok na poplatky za vystavenie upomienok vo výške 25,44 €, nakoľko tieto poplatky boli žalovanému vystavené za upomienky za neplatenie splátok úveru. Ak ide o poplatky, ktoré nesledujú záujem spotrebiteľa, ide o poplatky spojené s administratívnou agendou, a preto ide o neprijateľné zmluvné dojednanie. Z uvedeného vyplýva, že žalobcom nárokované poplatky sú poplatky spojené s administratívnou agendou, a preto na ne žalobca nemá nárok.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.896,72 € od 25.8.2017 do zaplataenia; vecne tento výrok prvoinštančný súd neodôvodnil.

3.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému pomernú náhradu trov konania v rozsahu 35,18 %. Celková suma požadovaná žalobcom bola vo výške 4.073,21 €, pozostávajúca z istiny 1.896,72 €, úroku vo výške 2.151,05 € a poplatku vo výške 24,55 €, pričom mu bola priznaná suma 2.752,99 €. Žalobca mal úspech vo výške 67,59 %, úspech žalovaného bol 32,41 % (100 % - 67,59 %), čo predstavuje celkový úspech žalobcu vo výške 35,18 % (67,59 % - 32,41 %). O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol, podal včas odvolanie žalobca, v rozsahu nepriznania úroku po zosplatnení úveru, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, f/, h/ C.s.p. (neboli splnené procesné podmienky; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že má za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v Slovenskej republike má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavné naplnené nebolo. Pokiaľ by uvažoval o tom, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, tak ako to uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie, tak s týmto záverom sa nestotožnil, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie a následne k implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku, ako aj k vydaniu nových právnych predpisov, ktoré sú pre danú oblasť regulácie smerodajné. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom výkladom a contrario v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Dal do pozornosti rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru, ktorá je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého

obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napríklad I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V prípade zmluvného úroku zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa, t.j. neho za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda späť aj jeho nárok na zmluvné úroky, pričom žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Z jazykového výkladu ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak je teda dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Ďalej poukázal na bod 6.4 Obchodných podmienok, podľa ktorého: „V prípade, ak sa stane úver predčasne splatným, Banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku Klienta voči Banke.“ Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo jeho úmyslom a žalovanému musel byť tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S obchodnými podmienkami úveru sa žalovaný oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom na zmluve. Tento záver konštatoval vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp.zn. 32 Cdo 3830/2014. Žalobca ďalej konštatoval, že vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. V prípade zmluvného úroku ide de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v uvedenom prípade k vráteniu plnej výšky úveru zo strany žalovaného doposiaľ nedošlo, na základe čoho je naďalej oprávnený aj na zaplatenie tejto položky. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Nesúhlasil s tvrdením prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je zo zákona daná povinnosť platiť poplatok z omeškania. Dlžníkovi, ktorý sa ocitne v omeškaní, tak pribúda ďalšia platobná povinnosť popri už existujúcom peňažnom dlhu. Peňažný záväzkový právny vzťah môže byť chápaný ako hlavný alebo vedľajší. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu, resp. k získaniu určitej sumy peňazí. Vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti, a to nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo

zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Najvýraznejšie tieto odlišnosti demonštruje skutočnosť, že aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dohodnuté v zmluve, na druhej strane, úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky. Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Dodal, že zosplatnením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku, pričom napriek judikovanému právu v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatnení úveru v rozhodnutiach Ústavného súdu (pravdepodobne Slovenskej republiky, poznámka odvolacieho súdu) sp.zn. IV. 476/2012 a Najvyššieho súdu (pravdepodobne Slovenskej republiky, poznámka odvolacieho súdu) sp.zn. 4 Obo 143/1998, nie je na pôdach okresných súdov ustálená súdna prax v ich uplatňovaní. Poukázal ešte na rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 16.8.2018, sp.zn. 41 Co 13/2018 a zo dňa 25.1.2018, sp.zn. 43 Co 1/2018; rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.6.2018, sp.zn. 11 Co 22/2018, ako aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milana Ľalíka: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že tieto nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagateľné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).“ Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, alebo rozsudok v napadnutej časti zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť; žiadal trovy konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. augusta 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým nepriznal žalobcovi úroky po zosplatnení úveru v sume

1.294,78 € a vo výške 24,50 % ročne zo sumy 1.896,72 € od 25.8.2017 do zaplatenia, keď prvoinštančný súd správne v danom prípade posúdil, že ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah, pretože právny predchodca žalobcu ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (v zmluve je identifikovaný údajmi typickými pre nepodnikateľa, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) zmluvu o úvere dostupná pôžička dňa 4.7.2012, z dôvodu ktorého riadne aplikoval aj príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku.

10. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že má nárok na zaplatenie úroku aj po jeho predčasnom zosplatnení, pretože podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.9.2015, sp.zn. 6 Co 587/2015, keďže tento stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), je zrejme, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškáním dlžníka (spotrebiteľa) a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 52, resp. § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie ustanovenia § 3a ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

11. Odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od uvedeného právneho názoru v danej veci a na podporu jeho správnosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. ÚS IV. 476/2012, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Z uvedeného vyplýva, že aj keď má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje to značnú nerovnováhu na strane spotrebiteľa, značné zhoršenie jeho postavenia oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy) je takáto dohoda o takýchto úrokoch odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa ale vyvoláva aj neprimeranú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Odvolací súd dodáva, že rovnaký právny názor zastáva aj Krajský súd v Bratislave, ktorý na zasadnutí občianskoprávneho kolégia dňa 20.2.2019 prijal Stanovisko č. X/

XXXX, podľa ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

12. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že sa nestotožňuje s tým, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje súčasným potrebám, keď od tej doby Slovenská republika vstúpila do Európskej únie a prevzala smernice do nášho právneho poriadku a došlo k vydaniu nových právnych predpisov pre danú oblasť, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uvedené rozhodnutie ani neuvádzal, poukázal iba na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12 Co 69/2017, ktoré bolo vydané už po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie, prevzatí smerníc, ako aj prijatí noviel zákonov a prijatí nových zákonov týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa.

13. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

14. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

15. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v odvolaní, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože prvoinštančný súd sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili, aké prostriedky procesnej obrany a útoku použili. Prvoinštančný súd jasne a stručne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považuje preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aj ako vec právne posúdil a preto nie je možné napadnutý rozsudok považovať za arbitrárny alebo nepreskúmateľný. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

16. K námietke žalobcu, že nie je jednotná rozhodovacia prax súdov ohľadne priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru odvolací súd uvádza, že odpoveď na túto spornú otázku doteraz nedala najvyššia súdna autorita. Žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 16.8.2018, sp.zn. 41 Co 13/2018 a zo dňa 25.1.2018, sp.zn. 43 Co 1/2018; rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.6.2018, sp.zn. 11 Co 22/2018, ktoré sú v jeho prospech a podľa ktorých má dlžník platiť úroky z úveru až do doby skutočného vrátenia úveru, ale podľa konštantnej judikatúry slovenských súdov (napríklad rozsudky Krajského súdu Bratislava zo dňa 28.3.2018, sp.zn. 6 Co 56/201824; Krajského súdu v Nitre zo dňa 24.10.2018, sp.zn. 5 Co 304/2017; Krajského súdu Trenčín zo dňa 25.10.2018, sp.zn. 19 Co 70/2018; Krajského súdu Žilina zo dňa 25.6.2019, sp.zn. 5 Co 337/2018; Krajský súd Trnava zo dňa 4.9.2019, sp.zn. 24 Co 104/2019), má dlžník povinnosť zaplatiť úroky z úveru len do zosplatnenia úveru. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v Rumunsko (č. 1) zo dňa 6.12.2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

17. Odvolací súd osobitne nepreskúmal výrok III. napadnutého rozsudku, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 35,18 %, pretože žiadna zo sporových strán voči tomuto výroku odvolanie nepodala.

18. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou

organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).